

V

Tiên "chỉ" rất khoái chí khi biết rằng Đại úy Vũ Mạnh Tường bị loại khỏi Ban chuyên án. Tiên hoàn toàn tin rằng nếu như Cường làm Phó ban Thường trực Chuyên án thì hẳn sẽ có chỗ dựa.

Tiên quan hệ với Cường đã lâu và cũng giúp Cường nhiều về tiền bạc, tuy vậy Tiên vẫn lờ mờ cảm thấy giữa hấn và Cường có một khoảng cách nào đó. Tiên đi đi lại lại trong phòng làm việc, trong đầu đặt ra hàng loạt câu hỏi: "Mình chơi với Cường đã gần chục năm nay, thực sự thì mình chưa nhờ vả gì anh ta, ngoài việc bọn đàn em gây án bị bắt thì nhờ Cường lo cho chúng có được sự chăm sóc nào đó trong trại giam, hay được đi lao động nhẹ nhàng... Chưa khi nào mình nhờ anh ta chạy tội cho đàn em... Tại sao Vi Kiến Đức lại khuyên mình hãy cẩn thận với cảnh sát Cường. Bây giờ, số phận mình lại phụ thuộc vào Cường, có lẽ phải thử xem thái độ của anh ta ra sao".

Tiên gọi điện cho gã quản gia ngôi biệt thự ngoài ngoại thành:

- Anh chuẩn bị cho tôi một bữa nhậu đơn giản? Làm món ba ba hầm thuốc bắc, rượu ta thôi. Lấy loại rượu mà ông già 90 tuổi ở Đắc Lắc vẫn dùng ấy... Cái gì? Hừ ông ấy nhờ rượu đó mà 83 tuổi còn sinh tiếp đứa con thứ mười sáu đấy... và nhớ lấy bọn trường múa về phục vụ.

Rồi Tiên gọi một người giúp việc:

- Anh xem cho tôi tháng này, có những đám sinh nhật nào?

Anh giúp việc văn phòng vội vàng đi lấy sổ tay rồi háng giọng đọc:

- Thưa anh, ngày 5 tháng này sinh nhật vợ ông Hoa, Chi cục trưởng Quản lý thị trường; ngày 6 sinh nhật ông Viện phó Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh, cùng ngày 6, sinh nhật anh Cường, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự; ngày 10, sinh nhật chị Lệ, vợ anh Bình, Chánh văn phòng ủy ban nhân dân tỉnh; ngày 11, sinh nhật chú Sáu Nghiêm, Phó chủ tịch tỉnh phụ trách Nội chính...

- Thôi thôi, được rồi. Hôm nay là ngày 3 đúng không? Anh chuẩn bị cho tôi một món quà sinh nhật thật sang trọng: Hai chiếc cravat loại lụa tơ tằm của Pháp; một chiếc bút máy Parker bơm mực, màu đen, ngòi vàng 18K, loại ngòi nét to để ký; và một phong bì ba ngàn USD.

- Dạ vâng. Thưa, lúc nào ông cần?

- Đầu giờ chiều nay. Nhớ lấy loại bút có phiếu bảo hành trên toàn thế giới đấy.

Anh nhân viên đi khỏi. Tiên gọi điện cho Cường:

- Alô! Chào anh. Tôi xem lịch và nhớ ra thứ sáu này là anh sinh nhật lần thứ năm mươi. Chà, ở quê, tuổi này là được làm lễ lên lão rồi đấy. Thứ tư, tôi phải đi thành phố Hồ Chí Minh thăm người bạn ốm nặng quá. Vì vậy, rất muốn được mời anh bữa cơm hôm nay, gọi là mừng sinh nhật trước... Dạ dạ, anh cứ thi đấu tennis đi. Tôi sẽ đón anh lúc 7 giờ 30. Rất mong anh dành cho cả tối và nếu được cả đêm thì tốt... Vâng!

Tiên tắt máy, gật gù vẻ khoái chí. Bỗng nhiên, Tiên ôm ngực ho sù sụ, mặt tái nhợt đi. Cô phục vụ chạy vào hốt hoảng:

- Thưa, ông bị cảm ạ, có cần em giúp gì không?

Tiên xua tay:

- Không có việc gì? Đạo này tôi sức khỏe có vấn đề, hay ho, sốt linh tinh, người mệt lắm.

- Thế thì ông nên đi khám sức khỏe toàn diện, Thử máu, thử huyết áp, chụp tim, phổi xem sao?

- Chữa được *bệnh* chứ không chữa được *mệnh*. Thôi kệ nó.

- Nhưng mệnh cũng có khi thay đổi được ông ạ. Em nghe có câu "đức năng thắng số".

- A, cô này hay chữ nhỉ. Giờ tôi mới biết. Ngày xưa cô học gì?

- Dạ thưa em học... học Hán Nôm ở Trường Tổng hợp văn.

- Học Hán Nôm cơ à? Thế sao không tìm việc gì cho hợp với khả năng...?

- Dạ thưa, học xong, nhưng không sao xin được việc làm. Một thời gian em phải đi dịch gia phả, dịch văn bia... vất vưởng mãi, may nhờ được bác Năm Chi xin vào làm ở chỗ ông...

- Thôi chết, nửa năm rồi, bây giờ tôi mới nhớ ra cô là cháu anh Năm Chi. Cô học Hán Nôm, vậy thì sách vở đông tây kim cổ thạo lắm. Thôi thế này, từ nay cô không phải phục vụ nữa mà lên giúp tôi về việc văn phòng. Mà này, cô học Hán Nôm thì có hiểu Kinh Dịch không?

- Dạ, trường chỉ dạy sơ qua, nhưng em rất thích Kinh Dịch nên tự nghiên cứu thêm và đi học ở mấy cụ cao tuổi.

- Hay lắm. Tôi đang có nhiều việc không giải quyết được, cô lập cho một quẻ coi tôi tới đây thế nào?

Cô gái lúng túng:

- Lập quẻ thì phải có đồng chinh... ba đồng chinh, đồng tiền xưa ấy.

- Tôi có đây. Ngày trước, thỉnh thoảng cũng xem xấp ngựa.

Tiên mở ngăn kéo lấy ra ba đồng chinh. Cô gái bảo:

- Ông hãy ngồi tĩnh tâm, tập trung suy nghĩ về điều gì đang mong muốn.

Tiên suy nghĩ một lúc rồi bắt đầu gieo quẻ. Cô gái nhìn đồng tiền:

- Ngửa...ngửa... sắp! Vậy là hào âm.
- Ngửa... ngửa... sắp... lại hào âm.
- Ô hay, lại ngửa... ơ kìa, lại hào âm. Quẻ thượng là quẻ Khôn.

Tiên gieo quẻ sáu lần. Cô lập quẻ xong, thờ người ra. Tiên hỏi:

- Sao, cô nói đi, lành hay dữ?
- Ông cho nói thật chứ?
- Cứ nói thật, người quân tử không mong vận may mà mong nhìn thấy hạn.

- Đây là quẻ Địa Hỏa Minh Di, là quẻ Du hồn. Nếu có bệnh tật mà gặp quẻ này thì xấu lắm... Di là thương tổn, là tối đi. Người quân tử gặp thời u ám này phải cẩn thận lắm. Quẻ thể Ly tức là Hỏa, quẻ dụng là quẻ Khôn, tức là Thổ. Quẻ Thể sinh quẻ Dụng, Hỏa sinh Thổ là tối kị, là chủ về việc mình bị mất mát, hao tổn. Mà việc mất mát xảy ra đến nơi rồi.

- Bao giờ?
- Ngay bây giờ... Không, ngay trong ngày hôm nay.

Tiên cười:

- Tối nay tôi phải đi dự sinh nhật một người bạn. Quà cáp biếu xén khoảng hơn năm chục triệu. Đấy chả mất là gì.

Cô gái lắc đầu:

- Biếu người mà họ nhận cho là được, sợ họ không nhận mới là mất, nhưng mất mát lớn hơn thế nhiều...

- Là bao nhiêu?
- Không thể tính bằng tiền mà bằng sự nghiệp và... bằng sinh mạng. Ông đang ốm, gặp quẻ Du hồn là rất xấu.
- Vậy có cách nào tránh được không?
- Nếu ông là người dám làm, gặp lúc hắc ám, vận bĩ, hãy bỏ nhà, bỏ nước mà đi.
- Tiên mím môi suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu:
- Tử sinh hữu mệnh. Tôi sẽ ở đây. Cảm ơn cô... à mà này, đừng gọi tôi là ông nữa.
- Dạ thưa, bà... bà dặn vậy.
- Hừ vợ tôi à, bà ấy thì muốn tất cả con gái trên đời này gọi tôi bằng... cụ!

*

Tường trong phòng làm việc. Anh vẫn đang nghiên cứu hồ sơ vụ án Oanh "sói". Thấy Thành vào phòng, anh nói với vẻ khó chịu:

- Thế là bao nhiêu công anh em mình làm nay thành công cốc.
- Cậu bàn giao toàn bộ tài liệu trình sát cho Ban chuyên án chưa?
- Bàn giao xong rồi. Em và Đức cùng nhận được lời... cảm ơn và đi làm việc khác rồi!
- Tường đứng phắt dậy:
- Sao, các cậu cũng bị loại khỏi chuyên án à?
- Vâng, Lưu, Tâm cũng thế.
- Tường ngồi phịch xuống:
- Thế là chết. Họ sẽ cho hướng điều tra sang chuyện khác rồi.

- Sang chuyện khác là thế nào?

- Nó sẽ là thế này. Có lẽ các cậu không hiểu hết vì sao tôi quyết tâm thực hiện chuyên án trình sát? Thực ra, chúng cứ về Tiên giết Oanh còn rất mơ hồ. Nếu Tiên chủ mưu thì đã bàn với ai, giao nhiệm vụ cho ai, phân công thế nào? Ai thực hiện... Nếu ta không làm rõ những điều đó, khi bắt Tiên - lấy cớ là bắt về tội tổ chức sòng bạc, buôn lậu, trốn thuế... thì dễ, nhưng hấn chủ mưu thế nào, mạng lưới hoạt động ra sao, tẩy rửa tiền, quan hệ với bọn mafia Đài Loan kiểu gì... thì sẽ không tìm ra. Như vậy là đánh rần khúc giữa. Tôi hoàn toàn tin rằng kẻ giết Oanh "sói" chính là một "bố già" thực sự. Tiên cũng là một loại "bố" nhưng vẫn là "bố trẻ", chưa phải "bố già". Rồi cậu xem, vài ngày nữa, chiến dịch tấn công tội phạm có tổ chức sẽ được mở màn rất rầm rộ. Tất cả đám tay chân của Tiên sẽ bị bắt.... Nhưng trị Tiên thì dễ mà tìm "bố già" thực sự mới là khó. Liệu có khả năng là có một gã nào đó muốn Tiên chết càng sớm càng tốt không?

- Em cũng nghĩ là như thế. À, hai anh ở Cục Cảnh sát Hình sự cũng bỏ về rồi. Họ không đồng ý với phương án của anh Cường.

Ngừng một lát, Thành hỏi:

- Chuyện anh với chị ấy sao rồi?

- Chưa ra đầu vào đầu. Cô ấy nghe tin lão Cheng bị tai biến mạch máu não, thế là xin hoãn ly hôn.

- Em có thằng bạn làm bên An ninh Kinh tế, nó cho biết là trước khi bị bệnh, lão Cheng đã ký quyết định bổ nhiệm chị Liên là Phó tổng giám đốc, đồng thời tặng chị ấy năm ngàn cổ phiếu trong công ty. Mỗi cổ phiếu trị giá 10 USD. Hôm qua, tại Bệnh viện Quốc tế, chị ấy và lão Lê Minh nói chuyện với nhau rất lâu, xem ra có vẻ tâm đầu ý hợp lắm. Lê Minh cũng là bạn chí cốt của lão Cheng. Nghe nói ngày xưa, khi Lê Minh còn là thuyền trưởng tàu viễn dương thì đã biết Cheng rồi. Năm 1994, không có Lê Minh thì còn lâu lão Cheng mới lập được công ty ở Việt Nam, bởi vì hình như bên An ninh của Bộ có nghi vấn gì đó về lão Cheng.

- Có phải Lê Minh, Tổng giám đốc Tổng công ty Minh Đức không?

- Đúng thế. Lê Minh đang là chủ doanh nghiệp nổi nhất tỉnh, nhất là công tác từ thiện, hoạt động xã hội, ông ta là người có uy tín lắm.

- Nghe đâu khối doanh nghiệp ngoài quốc doanh chọn ông này ra ứng cử vào Hội đồng nhân dân tỉnh khóa này.

Tường bỗng đột ngột hỏi:

- Này, không hiểu sao tớ có linh cảm rằng Oanh "sói" có mâu thuẫn rất nặng nề đối với kẻ nào đó mà chính là người đã gọi điện thoại cho ả trước lúc chết. Nghe như lời cô Thuận tường thuật thì giữa họ hẳn đã có một mối quan hệ sâu sắc nào

đó từ xưa. Một vấn đề nữa, Tiên "chỉ" cũng có thể là đối thủ mà kẻ kia cần loại trừ.

*

Tiên "chỉ" đưa Lê Quang Cường đến biệt thự ngoại ô của mình. Bữa ăn của họ - tuy được gọi là sinh nhật - nhưng chỉ có hai người:

- Tôi biết phận mình là đang nằm trong vòng ngắm của anh - Tiên nói - Vì vậy tôi không muốn mời ai. Trước hết, tôi xin chúc mừng anh sinh nhật lần thứ 50...

Họ cụng ly. Tiên nói tiếp:

- Thứ hai, tôi xin chân thành cảm ơn, anh đã đến ăn cơm với tôi.

- Sao mà khách sáo thế?

- Ăn cơm mà có hai người, cũng khó vui, tôi gọi hai con bé đến hầu rượu cho vui nhé?

Cường đồng ý:

- Được, nhưng lát nữa. Tôi muốn nói trước vài việc với anh.

Tiên dường như không để ý đến câu nói đó mà bê ra hộp quà:

- Nhân dịp sinh nhật anh, bà xã tôi có món quà mừng.

Cường tỏ ra sành sỏi:

- Xin nhận. Rất cảm ơn, nhưng cho phép mở xem chứ?

- Anh mang về mở thì hơn... Mà tùy anh!

Cường mở hộp:

- A, cravat... Chà của Pháp à? Tơ tằm chính hiệu đây. Màu rất nhã, rất sang. Tôi xin nhận... Còn gì đây? Bút máy à?

Cường xem cây bút:

- Thật tuyệt vời. Tôi xin nhận. Bút này chỉ để ký, chứ viết thì nét to quá. Cây bút này, lẽ ra phải dành cho các bậc chính khách, các thương gia, các nhà doanh nghiệp... Vào tay tôi, không hợp lý.

- Sao không hợp lý?

- Nó vào tay tôi, chữ ký của tôi là gì? Là bắt, là tống giam, là có kẻ vào tù, là có kẻ khuynh gia bại sản, thậm chí là có kẻ phải ra dựa cột. Còn gì nữa? Phong bì à? Thôi, cái này xin gửi lại người anh em.

- Ấy chết, gọi là có tý chút mừng sinh nhật. Anh làm thế là không coi tôi như bạn bè rồi.

- Vì là bạn bè, tôi mới không nhận. Anh làm vất vả, kiếm đồng tiền đâu có dễ... Tôi cứ gửi vào két của anh, khi nào cần tôi xin.

Tiên buồn thiu khi thấy Cường kiên quyết từ chối. Cường bảo:

- Tôi cũng cần thông báo để anh đề phòng. Lần này đích thân Phó giám đốc Hoàng Văn Trung chỉ đạo chuyên án, bọn tôi sẽ chỉ là quân đầu sai - chỉ đầu đánh đó - cho nên anh nên rà soát lại tất cả các hoạt động kinh doanh của mình, sơ hở chỗ nào bịt lại chỗ đó; sổ sách giấy tờ lo hợp thức đi; bọn đàn em đứa nào có chuyện, chi tiền cho rồi bảo biến ngay. Tôi sẽ có thông tin kịp thời cho anh.

- Cảm ơn anh. Nhân đây, tôi cũng phải tâm sự với anh vài điều. Thực sự tôi vốn là kẻ không ra gì? Hai tiền án, ba tiền sự; vốn là lưu manh chuyên nghiệp, là tay đao búa... Nhiều người gọi tôi là trùm xã hội đen... Nghe nặng nề đấy, và có phần đúng nhưng cũng có phần hơi quá. Tôi nói thực, các vũ trường, nhà hàng của tôi nếu không có đội quân bảo vệ rắn mặt của tôi, liệu bọn khác có dễ yên không? Nếu bây giờ, tôi từ bỏ hết, liệu những kẻ từng ôm hận với tôi hàng chục năm qua có dễ tôi yên không? Khi tôi không có tiền, không có sức mạnh, thì có nghĩa là sẽ chết. Chết ngay tức khắc. Chỉ cần bọn chúng thuê một tên nghiện hút, rình tôi đi ngoài đường, xĩa cho nhát dao, thế là xong. Tôi rất muốn gạt bỏ hết ân oán giang hồ nhưng không được nữa rồi, muộn cả rồi, chậm cả rồi!

Cường an ủi:

- Anh cả nghĩ rồi. Theo tôi, tình hình có gì là bi đát đâu. Giới giang hồ tung tin, đồn đại là anh giết con Oanh... Đó chỉ là tin đồn. Chưa bao giờ cơ quan công an lại điều tra, xử lý theo lời đồn cả.

- Không, anh nhầm, thời buổi này, nhiều khi chết về lời đồn đấy. Anh đã thấy bài học của ông Cương, Chủ tịch tỉnh khóa trước chưa? Ông ấy là người liêm khiết, sống ngay thẳng... Vậy mà trước lúc bầu cử, ông ấy bỗng dưng có hàng ba héc-ta đất ở khu Công nghệ cao; có một biệt thự mini ở Vũng Tàu; thằng con trai chỉ do xô đẩy nhau ngã võ đầu

phải đi viện, thế là thành chuyện chơi bởi với bọn lưu manh, được nâng lên hàng thủ lĩnh... Và đó là cuộc thanh toán ân oán giang hồ. Rồi vợ chồng ông chỉ có mỗi một lần đi với mục Dung, Giám đốc Ngân hàng Cổ phần số 9 vào tham quan một siêu thị mới mở, thế là khi mục Dung bị bắt, thì vợ ông Cường được coi là ô che, và sống bằng tiền do Dung cung phụng... Hậu quả là một loạt đơn nặc danh được gửi tán loạn đi các nơi, và tất nhiên... ông Cường về hưu ở tuổi năm sáu.

- Ô, mà thôi, hôm nay sinh nhật anh, sao lại nói đến nhiều chuyện không vui. Nào, ta làm ly nữa. Rượu này là loại rượu ông uống bà khen đấy.

- Chẳng làm gì có thứ rượu đó đâu, tôi thử hết rồi. Nằm cạnh bà xã, nghe bà ấy than thở nào là hết tiền, nào là chuyện ông chú, bà bác, chuyện con, chuyện cái thì có uống rượu của Khang Hy cũng vô ích.

Rồi Cường ngheo ngao:

- "*Số tôi thật chẳng ra gì*

Vợ thì đời cũ, tivi đời đầu..."

- Anh nói đúng. Vậy thì chúng ta sẽ uống rượu và xem những "tivi đời áp chót", những "tivi" này chúng không biết ta là ai; không quan tâm đến bất cứ cái gì trên đời ngoài túi tiền của mình.

Cường xua tay:

- Hôm nay ư? Thôi, tôi xin phép. Để khi khác. Anh em mình có việc gì phải khách khí...

Tiên chưng hững nhìn Cường kiên quyết ra về.

Lê Quang Cường trở về nhà. Đang đứng trước gương ướm thử chiếc cravat Tiên mới biếu thì Huyền ra hỏi mả mai:

- Ai mới tặng quà thế? Chọn cravat mỹ miều thế kia, chắc là có cô nào hả?

- Mình chỉ suy diễn linh tinh. Tay Tiên tặng nhân sinh nhật đấy.

- Sao, anh vẫn đi chơi với thằng cha Tiên à? Em nghe cả thành phố đồn đó là một lão lưu manh hạng nhất đấy.

- Ngày xưa thì quả là có thế. Nhưng năm năm nay, hẳn thay đổi nhiều rồi. Bọn anh có khi nào rời mắt khỏi hắn đâu...

- Nhưng mà dù thế nào anh cũng nên hạn chế chơi bời với hắn.

Nghe vợ nói thế, nhất là lại nhìn thấy chị trong bộ quần áo nâu xồng của nhà chùa, Cường phát bần:

- Không phải dạy khôn cho tôi. Tôi là Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự, tôi lại không biết chọn người mà chơi hay sao? Làm cảnh sát hình sự, muốn hiểu lưu manh thì không thể không chơi với chúng. Rồi mình xem, khi hình sự đã ra tay thì không kẻ nào thoát.

- Ối dào? Em lạ gì tư tưởng "triệt" và "đế" của các anh.

Có tiếng chuông điện thoại, Huyền nghe máy:

- Dạ... vâng, tôi nghe ạ. Vâng! Anh chờ tí chút... Anh Cường này, có điện thoại của anh.

Cường cầm máy:

- Tôi nghe đây?

Từ đầu dây đằng kia lại vang lên cái giọng kẻ cả và pha chút lạnh lùng:

- Thế nào, sao hôm nay tan cuộc sớm thế. Uống công mấy con bé Trường múa chờ đợi...

- Ai đấy? Ông nói cho nghiêm túc nhé.

- Đùa tý chút thôi. Rất mừng là anh biết giữ mình. Tôi xin báo để anh biết, sắp có cuộc thanh toán ân oán giang hồ giữa băng của lão Tiên với bọn Hải Phòng đấy.

- Chúng thanh toán nhau về cái gì?

- Bắt nguồn từ kinh tế. Hàng của thằng Tiên bóp chết mấy chục doanh nghiệp rồi.

- Và cả anh nữa chứ?

- Không, tôi chưa chết. Nhưng mà này, tôi rất muốn anh sớm ra tay. Điều đó có lợi cho anh hơn đấy. Anh biết tin gì mới chưa?

- Chưa, tin gì?

- Bộ sẽ điều Hoàng Văn Trung về Tổng cục Hậu cần trong nay mai. Như vậy là ghế phó giám đốc đang trống đấy.

- Tưởng gì? Đã có quy hoạch cán bộ rồi? Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra đang là ứng cử viên nặng ký đấy.

- Quy hoạch.... anh biết chuyện thằng Tiên đã làm thay đổi quy hoạch cả khu dân cư Đầm Quan

không? Thôi, chuyện đó để tôi lo. Còn anh, bây giờ là phải đánh thật hăng. Đừng quên khi nào ra quân, cho mấy tay nhà báo đi theo.

Cường buồn máy và bất giác anh nghĩ đến những việc mình chuẩn bị làm sắp tới và cảm thấy có đôi chút bàng hoàng bởi lẽ làm cảnh sát hàng chục năm rồi nhưng chưa có lần nào đánh án cờ bạc mà lại có nhiều điều rắc rối đến thế này. Công bằng mà nói, trong suốt bao năm qua, việc đấu tranh với tệ nạn cờ bạc - đặc biệt là hoạt động của các sòng bạc lớn - chưa bao giờ được các cấp chính quyền và cả lực lượng công an coi trọng cả. Trong các chiến dịch truy quét tội phạm hình sự, bao giờ cấp trên cũng chỉ nhấn mạnh đến tấn công bọn trộm cắp, bọn đâm thuê chém mướn... Còn các ổ nhóm cờ bạc, đơn vị nào biết, tổ chức trình sát rồi phá tụ điểm thì tốt, bằng không thì cũng chẳng sao. Chưa có trường công an phường, hoặc cảnh sát hình sự nào mất chức vì để sòng bạc hoạt động. Thực ra, việc coi nhẹ đấu tranh với bọn cờ bạc xuất phát chính là từ nhận thức về loại tội phạm này. Hầu như các đơn vị nghiệp vụ của Tổng cục Cảnh sát, các chuyên gia về tội phạm hình sự chưa có một nghiên cứu cụ thể về tính chất, đặc trưng và mức độ nguy hiểm của loại tội phạm cờ bạc. Ngay các cơ quan tố tụng như Điều tra, Viện Kiểm sát, Tòa án cũng không mấy khi "nặng tay" với tội danh cờ bạc. Luật hình sự cũng chỉ dành cho tội cờ bạc mức án "vừa phải". Điều đó cũng dễ hiểu bởi vì

người ta vẫn có ấn tượng chơi cờ bạc ở mức độ nào đó là một thú vui, thậm chí còn được coi là thú vui "tao nhã". Chẳng thế mà ngay từ ngày xưa, trong bài phú *Tài bàn* - một kiểu đánh bài gần giống với tổ tôm, chẵn đã có đoạn:

"Nơi thời: Lầu hồng gác tía, gió cuốn trăng soi, đèn pha lê thấp, sập vân mẫu ngôi. Đũa hầu bốc nọc, đũa chức chia bài. Trăm nghìn chẳng tiếc, chơi lấy kéo hoài.

"Nơi thời: Mấy mặt làng nho, vài người bạn cũ, điều thuốc miếng trầu, câu thơ vần phú. Ngày hầy còn dài, ta chơi cho bỏ.

"Lại kìa: Mấy cậu dẻo trai, mấy ả mảy ngài. Đồng hồ túi áo, kim cương hoa tai. Ma-đam, me-sử; giắt lưng cổ bài. Chim chuột là cốt, được thua cũng lời.

"Lại kìa: Nhà tranh rách rác, giường tre lênh lạc. Thằng quần lông bàn, đũa khăn mảnh bát. Thuốc khét râu ngô, nước bung chè hạt. Người mười đồng xu, bài một cổ nát. Ngọn đèn lơ mờ, năm canh xào xạc...

Người mà hiểu được tính chất nguy hiểm của tệ nạn cờ bạc, đặc biệt là cờ bạc có tổ chức chính là những cảnh sát hình sự. Do phải thường xuyên đấu tranh và đối mặt với bọn tội phạm hình sự nên họ hiểu hơn ai hết không có kẻ tội phạm nào mà không xuất phát điểm từ cờ bạc và ma túy, và cũng không có nơi nào dễ tụ họp, bàn bạc, dễ thống nhất ý chí... hơn là ở các xối bạc.

Lê Quang Cường rất hiểu về loại tội phạm cờ bạc bởi lẽ anh trưởng thành từ một trình sát hình sự. Anh cũng rất biết là không một ổ cờ bạc nào có thể tồn tại mà không có sự bao che, dung túng hoặc đồng lõa của chính quyền cấp cơ sở, đặc biệt là công an phường và cảnh sát hình sự ở cấp quận, huyện. Từ khi nhận nhiệm vụ là Phó ban Thường trực Chuyên án, Cường tập trung nhiều công sức vào tìm hiểu cách tổ chức các sòng bạc của Tiên "chỉ" và anh quyết tâm chọn điểm đột phá vào Tiên "chỉ" là từ sòng bạc. Các trình sát cho Cường biết mặc dù Tiên "chỉ" đã cho đẹp hai sòng bạc để che mắt thiên hạ và tạo ra "tiếng" tốt là đã "gác kiếm rửa tay", nhưng thực chất, hai sòng bạc mà hắn cho đẹp chỉ là hai sòng nhỏ. Sòng bạc lớn nhất lại nằm ngay trung tâm thành phố, trong một khách sạn khá sang trọng.

Khách sạn này mang tên một nơi cờ bạc nổi tiếng của Mỹ là thành phố Las Vegas. Chủ khách sạn không ngần ngại cho thêm ngay chữ New, vì vậy tấm biển New Las Vegas Hotel lúc nào cũng sáng rực ánh đèn màu. Chủ khách sạn này là Toàn "híp", chỉ là bạn làm ăn với Tiên nhưng Toàn đã cho Tiên thuê toàn bộ tầng 3, tầng 4 của khách sạn để làm sòng bạc. Mỗi tầng có 8 buồng và mỗi buồng là một sòng bạc. Hình thức chơi ở đây có đủ kiểu, từ sóc đĩa đến đánh chắn, đánh ba cây và Roulette.

Toàn bộ công việc cai quản sòng do một đệ tử đặc biệt thân cận của Tiên là Tiến "trọc" đảm

nhệm. Tiến "trọc" liên lạc với Tiên qua một đường dây khác, vì vậy không ai biết sòng bạc này thực chất là của Tiên.

Khách sạn vẫn nhận khách bình thường nhưng không bao giờ có khách nghỉ ở tầng 3 - 4 mà toàn ở từ tầng 5 trở lên. Tầng 1 là khu lễ tân, tầng 2 là nhà hàng... Tiến "trọc" cấm các con bạc được xuống tầng 2 ăn nhậu kể cả khi thắng cuộc. Những con bạc nào giở trò đều bị đám tay chân của Tiến "trọc" trừng phạt thích đáng. Những con bạc khi đến đánh phải có người bảo lãnh. Không một người lạ nào có thể đi lên tầng 3 hoặc 4 nếu như không có người đi kèm là vệ sĩ của Tiên hay người đã chơi bạc chuyên nghiệp ở đây.

Vì nghi có một số nhân viên hình sự của đội chống tệ nạn quan hệ với bọn Tiến "trọc" nên Lê Quang Cường quyết định giao cho Đội Đặc nhiệm tổ chức trinh sát và dẹp sòng bạc này. Cường họp với Ban chỉ huy Cảnh sát Đặc nhiệm. Đội trưởng là Đại úy Quân.

- Lãnh đạo tỉnh giao cho tôi một nhiệm vụ đặc biệt quan trọng và tôi đã quyết định giao việc này cho cảnh sát đặc nhiệm. Các đồng chí phải giữ bí mật tuyệt đối. Ngay từ đêm nay, chúng ta sẽ tiến hành trinh sát khách sạn New Las Vegas.

*

Trước cửa khách sạn New Las Vegas, phía đường bên kia bỗng xuất hiện một anh chàng

bán bật lửa. Tuy nhiên, anh ta suốt ngày ngồi đọc báo đọc sách và khi thấy có xe máy, ô tô chở khách đến thì anh ta ghi số xe, số người vào khách sạn.

Vào một buổi chiều, có một đôi nam nữ đến thuê phòng. Đó là hai trinh sát hình sự. Họ cứ nằng nặc đòi thuê tầng 3:

- Thưa anh, xin anh nghỉ tầng 5, đi lại đã có thang máy... ở trên đó, ngắm thành phố về đêm đẹp tuyệt - Anh nhân viên lễ tân từ tốn nói. Trong khi đó, một gã nhân viên lễ tân khác nhìn hai trinh sát với con mắt hết sức cảnh giác.

- Cô bạn tôi thì lại không muốn ở quá cao - Trinh sát nói - Nhưng thôi, tầng 5 cũng được.

Cô gái tỏ vẻ miễn cưỡng:

- Bảo ở đằng kia thì không nghe. Anh lấy phòng rộng nhé.

- Phòng rộng, Super Deluxe giá 30 USD/ngày đêm.

- Có vấn đề gì đâu?

- Anh chị lấy phòng 503 - Nhân viên lễ tân đưa thẻ khóa phòng cho hai người. Một nhân viên khác nhanh nhẩu xách đồ đạc cho họ. Cô gái cầm khóa phòng bỗng reo lên:

- Anh ơi, hôm nay đánh "bạch thủ" con 03 và con 50 đi.

- Ồi dào, em chỉ mê cờ bạc, ừ thì đánh.

Trong cầu thang máy, cô gái đưa cho anh phục vụ hai tờ 20 USD:

- Tôi nhờ anh đi đổi tiền Việt rồi ra hàng lô-tô, ghi cho tôi tất cả chỗ này, hai con 03 và 50. Còn nếu có chủ đề nào tin được thì ghi cho tôi.

Tay nhân viên mân mê hai tờ USD về hồ hững. Cô gái hiểu ý, đưa cho hắn tờ 50.000 đồng:

- Đây là công của anh.

Lập tức hắn tươi nét mặt:

- Nếu chỉ đánh đề thì đơn giản. Em ghi giúp anh chị ngay.

- Này ở đây có mấy đánh bạc không?

- Dạ, không ạ. Trước kia có, sau phức tạp quá, ông chủ em bỏ rồi.

Trình sát nam nói:

- Cô bạn anh đây máu cờ bạc loại một. Đi ra Hà Nội, chỉ máu kiếm chỗ nào chơi ba cây...

- Nếu anh chị muốn, tối nay, em bảo vài đứa lên chơi cho vui.

- Không cần, tối nay, bọn anh đi xới khác.

Nhận phòng xong, trình sát nữ bỗng cười ngặt nghẽo:

- Bây giờ mà ông xã em mò đến đây thì ra sao nhỉ?

- Hừ, lão ấy làm an ninh, lạ gì kiểu trình sát này.

- Này, em chuồn về cho con bú đây. Lát nữa tức sữa lắm.

Trình sát nữ xuống thuê taxi đi luôn. Còn lại trình sát nam, anh thông thả đi xuống tầng 4... và đi cầu thang thường.

Vừa ngó ngó số phòng, anh để ý thấy camera đặt dọc hành lang. Ngay lập tức có hai nhân viên bảo vệ, nòm rất to con đến:

- Xin lỗi anh tìm ai ở đây?

- Không, tớ ở phòng 503 - Anh đưa chìa khóa ra - đi bộ tham quan khách sạn một tý.

- Có gì mà tham quan. Tầng nào cũng vậy.

- Thế à, thôi xuống tầng 2 kiểm lon bia...

- Dưới đó có bia tươi... bia tươi kiểu úc đấy.

Nói rồi chúng khéo léo đưa anh vào thang máy và một tên theo anh xuống tận quầy, rồi chúng chạy xuống hỏi lễ tân:

- Thằng ở phòng 503 là thằng nào đấy?

- Ở Sài Gòn ra. Đi với con bồ xinh đáo để.

- Cũng là dân máu đỏ đen - Tên phục vụ ban nãy nói và chìa ra hai tờ giấy ghi đề - Vừa đến đã sai đi đánh hai con này. Tối nay, chúng bảo nhau đi tìm xối...

- Chúng mày kiểm tra cẩn thận, nếu thấy đúng dân có tiền, dám chơi, thì cho nó xuống thử một tối. Nhưng đưa vào chỗ chơi tá lả cò con thôi - Tên vệ sĩ dặn như vậy.

*

Mất mười ngày trình sát, toàn bộ bí mật của các sòng bạc trong khách sạn được phơi bày. Lê Quang Cường quyết định tấn công khách sạn New Las Vegas vào tối thứ bảy.

- 12 giờ đêm, toàn thể **Đội Đặc nhiệm** bổ sung thêm hai chục cảnh sát cơ động đã chuẩn bị sẵn sàng. Mọi người ăn bánh mì và ngồi tại hội trường. Trung tá Cường ra lệnh cho trực ban:

- Đồng chí cho thu hết điện thoại di động.

Rồi Cường chỉ vào một tốp năm anh nhà báo, trong đó có ba phóng viên truyền hình:

- Xin các nhà báo thông cảm, chúng tôi cũng phải thu điện thoại của các đồng chí.

- Sẵn sàng thôi, nhưng xin đừng khóa máy kéo vợ em gọi đến, "điện thoại ngoài vùng phủ sóng mà trong vòng phủ... váy" là chết đấy. Đề nghị trưởng phòng sau khi thu điện thoại di động thì có thể tiết lộ cho anh em tí chút được không? - Một nhà báo có bộ mặt rất ngầu nói với vẻ lo lắng thực sự.

- Các anh thứ lỗi, chúng tôi cho các anh đi theo thể này là ưu tiên đặc biệt rồi. Đêm hôm nay, các đồng chí nhớ là mở màn cho một chiến dịch tấn công tội phạm có quy mô lớn nhất, đánh vào các băng ổ nhóm lớn nhất ở tỉnh ta.

Một cảnh sát đặc nhiệm mặc áo giáp, cầm súng AK hỏi băng quơ:

- Chả hiểu đánh nhóm nào mà chuẩn bị cứ như đánh giặc.

- Thì cũng phải phô trương lực lượng, tạo uy thế cho hình sự chứ.

- Quái gì phải âm ỉ, mấy thằng lưu manh, túm cổ, cho vài cái bạt tai là run ngay.

Cường ra khỏi phòng, một chiến sĩ nhìn theo nói:

- Chuyến này mấy ông nhà báo tha hồ mà có ảnh nóng, tin nóng nhé. Mà này, lính chúng tôi rủi có chết còn được liệt sĩ, thế các anh có được không?

Một nhà báo trẻ lo lắng hỏi:

- Chúng có súng à?

Anh cảnh sát đặc nhiệm nói tỉnh bơ:

- Thế ông tưởng chúng tôi thích mặc áo giáp, đội mũ sắt à? Đi đánh tội phạm bây giờ rất nguy hiểm vì chúng dám chơi hàng nóng ngay. Tốt nhất là các ông đứng ngoài, khi nào chúng tôi trói chúng xong, hãy vào quay phim, chụp ảnh. Như thế an toàn hơn.

12 giờ đêm, từ khách sạn, một trinh sát trong vai người thuê phòng gọi điện từ ngay bàn lễ tân về cho Cường:

- Ông anh à, đến đây làm với em một chai đi.

- Tao không đến, muộn rồi.

- Vâng, thế thì em đi ngủ đây - Trinh sát nói uể oải rồi lên phòng nghỉ ở tầng 6.

Cường nghe điện, ra lệnh tập trung quân dưới sân. Sau khi điểm danh các tổ xong, Cường đồng dục:

- Các đồng chí, thực hiện kế hoạch tấn công bọn tội phạm hình sự số 08 của Tổng cục Cảnh sát nhân dân, hôm nay chúng ta sẽ tấn công vào một sòng bạc lớn nhất của nhóm tội phạm Tiên "chỉ". Bây giờ tổ trưởng các tổ sẽ nhận nhiệm vụ, trên xe ô tô, các đồng chí phổ biến cho chiến sĩ.

Các chiến sĩ cảnh sát hình sự lên ô tô, nhưng không phải là xe chở quân mà toàn xe 15 chỗ và xe du lịch.

Trên một xe, một tổ trưởng đọc giấy rồi nói:

- Tổ của ta được lệnh trấn giữ cầu thang lên tầng 5.

Trên một xe khác, đồng chí tổ trưởng nói:

- Các đồng chí khám xét toàn bộ tầng ba và bắt giữ tất cả con bạc ở các phòng. Tầng 3 có 8 phòng thì chúng ta chịu trách nhiệm các phòng số lẻ. Phòng số chẵn do bộ phận khác. Tên nào ngoan cố được dùng công cụ tấn công ngay.

Tại trụ sở Phòng Cảnh sát Hình sự, Lê Quang Cường nai nịt gọn gàng, giày cao cổ, mũ sắt, áo giáp, quần áo rằn ri của Cảnh sát Cơ động. Các nhà báo chụp ảnh, quay phim cảnh anh kiểm tra khẩu súng ngắn P.64, đếm từng viên đạn... Chuẩn bị xong, Cường bảo:

- Nào, ta lên đường! Các nhà báo phải bám sát tôi, nhưng đề nghị tập trung quay anh em chiến đấu. Đừng đưa tôi lên màn hình, mặt báo.

Khi các phóng viên chuẩn bị lên xe thì anh chàng phóng viên lo lắng lúc nãy bỗng rên rĩ:

- Trời ơi, em đau bụng quá!

Cường sốt ruột:

- Vậy đồng chí ở nhà, chuẩn bị chụp ảnh lúc dẫn chúng về đây.

Tuy vậy, động tác giả vờ của anh chàng đó không qua nổi mắt các phóng viên khác, họ cười mỉa mai. Trong đó có một cô gái... Cô nói:

- Đúng là đồ... già cái của nợ mà... non hột!

Trên ô tô, Cường dùng bộ đàm sóng ngắn liên tục ra lệnh:

- Tất cả các mũi chú ý: Cho xe tập kết ở góc phố Trần Nhật Duật. Chờ tôi tới. Không một cảnh sát nào được ra khỏi xe.

- Trinh sát 1 báo cáo đi. Có hiện tượng gì mới không?

- Trinh sát 1 báo cáo: Vừa có thêm một xe mang biển của ủy ban nhân dân tỉnh đến. Có 3 người vào. Toàn các mẹ già cả.

- Báo cáo thủ trưởng, trinh sát 2 và 3 báo cáo: Chúng tôi vẫn trên tầng thượng của khách sạn ngắm trăng. Lưu ý, phòng 301 và 304 là phòng chơi Roulette hôm nay không có khách.

Đoàn xe đã tập kết góc phố. Xe của Cường vừa tới nơi, anh ra lệnh:

- Tấn công ngay! Trinh sát 2 và 3 chặn cầu thang. Trinh sát 1 áp sát quây lễ tân, đề phòng chúng cất điện.

Đoàn xe lao như cơn lốc vào cổng khách sạn.

Tốp thì lao lên tầng 3, tốp lên tầng 2, tốp lên tầng 4. Một nhân viên khách sạn định cắt cầu dao điện thì bị trinh sát đóng giả là người chữa bật lửa chìa súng bắt đứng im:

- Bỏ tay ra, ông em. Cảnh sát hình sự đây.

Nói rồi, anh nhảy vào lôi cổ hắn ra.

Các cánh cửa phòng bị đập tung, Cảnh sát Đặc nhiệm, Cảnh sát Cơ động ủa vào, nhanh như...

gió cuốn, hùng hực khí thế tấn công tội phạm, tạo nên thế áp đảo. Các con bạc im lặng úp mặt vào tường. Máy tên bảo vệ định lao vào cứu một sòng bạc bị các trinh sát quật ngã, khóa tay ngay.

Tại một phòng chơi tá lả ăn tiền anh em thấy chỉ toàn phụ nữ mà người nom trẻ nhất trong họ cũng ngoài bốn mươi. Các bà nhìn cảnh sát đặc nhiệm bằng con mắt dửng dưng như không. Chưa ai kịp hỏi gì thì một bà đứng lên chỉ tay vào mặt Cường:

- Anh Cường, mấy mụ già chúng tôi chơi vui, anh làm cái trò gì vậy? Làm gì có tiền.

Hóa ra đó là bà vợ ông Năm Chi, Phó chủ tịch tỉnh. Bà móc ví lấy điện thoại di động gọi cho chồng:

- Alô... alô... mình à.

Cường nổi nóng, anh giật ngay máy điện thoại di động của bà:

- Alô, anh Chi ạ! Em Cường hình sự đây. Vâng, hôm nay thực hiện kế hoạch tấn công tội phạm hình sự của anh, chúng em đánh thắng Las Vegas. Bà chị đang chơi tá lả ở đây... tiền không biết bao nhiêu, chưa kiểm tra... Vâng, vâng, em sẽ lo. Vâng, anh yên tâm!

Cường tắt máy, nghiêm giọng:

- Bây giờ chị và mọi người ngồi im ở đây, chớ có lộ mặt ra cửa. Lát nữa thì lẳng lặng mà về. Để nhà báo họ chụp được thì khổ đấy.

Vợ Năm Chi tái mặt, năn nỉ:

- Chú bảo mấy tay nhà báo, bỏ cái tấm hình của chúng tôi đi nhé.

Cuộc tấn công diễn ra rất bài bản. Ngoài số con bạc bị bắt là bọn vệ sĩ của sòng bạc. Tiến "trọc" cũng bị bắt lúc hắn ở phòng riêng với bồ. Thấy động, hắn vội chụp bộ tóc giả lên đầu với thái độ nhũn nhặn theo cảnh sát ra xe. Trên ô tô, hắn bảo một tên đàn em: "Nhắc tất cả là Tiến "trọc" đang đi Hải Phòng".

Sau khi áp giải tất cả số con bạc về Phòng Cảnh sát Hình sự, Cường cho mời Đại tá Trần Phúc Giám đốc Công an tỉnh, Phó giám đốc và đồng chí Chủ tịch tỉnh đến.

Cường báo cáo sơ bộ kết quả:

- Thừa đồng chí Chủ tịch, thưa các đồng chí trong Ban giám đốc, thực hiện nghiêm túc chỉ thị của ủy ban nhân dân tỉnh về tấn công truy quét tội phạm hình sự và bắt truy nã, Phòng Cảnh sát hình sự đã lập án và xoá sổ sòng bạc có quy mô rất lớn ở khách sạn Las Vegas.

Sau 10 ngày trình sát, lúc 12 giờ đêm chúng tôi tấn công. Kết quả là bắt giữ 22 con bạc, 6 tên vệ sĩ của sòng, ông chủ khách sạn, thu tại chỗ hơn 600 triệu đồng, 20.000 USD, ngoài ra còn một số vàng, nhẫn, dây chuyền, đồng hồ quý, hơn 100 đăng ký xe máy và danh sách những con bạc đang nợ tiền... Kế hoạch tiếp theo là chúng tôi sẽ tách chúng ra để hỏi cung và tìm kẻ chủ mưu. Tuy nhiên, cho đến giờ này, qua khai thác nhanh, chúng tôi đã xác định chắc chắn được, chủ của sòng bạc chính là... là Tiên "chỉ".

- Rất tốt - Chủ tịch tỉnh đứng lên - Xin chúc mừng các đồng chí. Tỉnh sẽ thưởng nóng cho các đồng chí 20 triệu - Các nhà báo cho thông báo sớm tin này. Với Tiên "chỉ" các đồng chí có kế hoạch gì chưa?

- Báo cáo các thủ trưởng, ngay sau khi xác định được chủ sòng bạc là Tiên "chỉ", chúng tôi đã cho trình sát ếm quân tại khu nhà của Tiên và một số cửa hàng điện tử... giám sát toàn bộ di biến động của Tiên cũng như các thành viên khác trong Ban giám đốc Hưng Thịnh.

- Giỏi lắm. Chủ động tấn công thế là tốt. Các đồng chí cứ đánh thật mạnh. Ai xin xỏ, can thiệp cứ bảo lên chủ tịch tỉnh mà xin. Danh sách các con bạc nợ tiền, cho đăng trên báo tỉnh. Ban giám đốc nên sớm khen thưởng anh em và động viên kịp thời. Có lẽ phải bổ sung quân cho họ, bởi vì nếu ta tiếp tục tấn công, sẽ là chiến dịch dài ngày đấy.

Cường dẫn Giám đốc và Chủ tịch tỉnh đi xem anh em hỏi cung các con bạc và bọn vệ sĩ. Đến chỗ Tiến "trọc", Giám đốc hỏi:

- Cậu tên là gì?

- Dạ... dạ thưa chú, cháu là... Ty, mới được anh Tiến... Tiến "trọc" nhận vào làm.

- Làm gì?

- Thưa các chú, các anh, cháu chuẩn bị học làm bảo vệ.

- Thằng này đang hú hí với bồ thì anh em bắt được - Cường giải thích - Còn Tiến "trọc" thằng trực

tiếp chỉ huy sông thì lại đi Hải Phòng chiều qua. Sáng mai chúng tôi sẽ phối hợp với Công an Hải Phòng truy bắt hắn, đó là tên cực kỳ nguy hiểm.

Giám đốc Trần Phúc nhú mày suy nghĩ rồi bảo anh em:

- Các đồng chí lấy lời khai nhanh, ai có chứng minh thư nhân dân, cho làm cam kết rồi thả về, hẹn ngày lên giải quyết, nếu là tuổi vị thành niên thì mời gia đình đến nhận về. Bọn vệ sĩ thì phải hỏi cẩn thận, đặc biệt là nhớ truy tìm đường dây.

- Dạ, thưa chú, cháu có chứng minh nhân dân đây ạ - Tiến "trọc" nghe Giám đốc Công an tỉnh nói như vậy, hắn mừng như mở cờ trong bụng nhưng vẫn khúm núm đưa chứng minh.

Một trinh sát đang hỏi hắn nói ngay:

- Thôi được rồi, viết bản tự khai rồi cho về. Khai rõ vào làm từ ngày nào, quan hệ với Tiến ra sao? Được giao làm việc gì?

Cố giữ vẻ bình tĩnh, Tiến "trọc" xin giấy viết bản tự khai. Hắn còn lấy ra một chứng minh thư, đưa cho anh cảnh sát xem rồi cẩn thận ghi số chứng minh vào tờ khai. Với thái độ đó, hắn đã xóa đi mối nghi ngờ của cảnh sát. Hắn được tha về, ra đến cổng đã thấy có tên đi xe máy chờ sẵn. Nhanh như chớp, Tiến nhảy lên sau yên. Chiếc xe chồm lên, vút đi. Hắn ném bộ tóc giả lại ngay cửa Phòng Cảnh sát Hình sự.

Một con bạc thấy hắn đi, vội vàng báo trinh sát:

- Anh ơi, sao anh không giữ thằng ấy lại?
- Nhà giam đâu mà nhốt loại ấy.
- Nó... nó là thằng Tiến "trọc" đấy, nó đội tóc giả. Em chơi thua, nợ có hai triệu mà nó nện cho một trận gần chết.
- Hả, nó là... Tiến à. Sao mà không nói?
- Ồi giờ, để nó giết em à?
Anh trình sát lao bỏ ra ngoài và thấy mớ tóc giả vút giữa đường.

Nghe anh em báo cáo Tiến "trọc" "được thả", Lê Quang Cường nổi nóng:

- Mất mũi để đi đâu hả? Làm cái gì mà thả vôi thả vàng thế. Ngừng ngay việc cho các con bạc về. Cho họ gọi điện về nhà, bảo gia đình mang đồ ăn đến. Ai là cán bộ, gọi cơ quan đến nhận về.

Rồi Cường bảo đồng chí Phó phòng:

- Thế nào thằng Tiến cũng báo tin cho tên Tiên, đồng chí cho anh em nghỉ ngơi, 6 giờ sáng tập trung quân, 8 giờ ta tiếp tục khám đồng loạt tất cả các cơ sở làm ăn của Tiên. Tôi ký lệnh bắt khẩn cấp Tiên, Hòa và đám giúp việc của hắn.

*

Tiến "trọc" chạy thoát. Hắn lấy điện thoại di động, lắp lại pin vì lúc trước bị cảnh sát bắt tháo pin rá khỏi máy rồi gọi cho Hòa. Phải gọi mãi, Hòa mới tỉnh ngủ:

- Cái gì đấy?

- Mày ôm tiền biến ngay đi. Las Vegas bị tấn công rồi. Hôm nay công an sẽ bắt khám xét cả nhà mày đấy. Tao vừa trốn thoát. Mày cho người đem ngay ra cửa chợ vải đưa cho tao 10 ngàn USD.

Hòa vội vàng gọi vợ dậy.

- Chuyện to rồi, đêm qua cảnh sát đánh sòng bạc Las Vegas. Thế nào cũng dính đến nhà mình. Thằng Tiến "trọc" chạy thoát được. Bây giờ thế này, em ôm toàn bộ tiền, vàng đem đi gửi mẹ nuôi. Còn anh, sẽ đi Móng Cái, nghe ngóng tình hình thế nào rồi tính sau.

Vợ Hòa khóc hu hu và vội vã chuẩn bị. Hòa gọi điện cho Tiên "chỉ"... Hóa ra Tiên đã biết việc xảy ra. Tiếng Tiên trong loa:

- Mày cứ đi Móng Cái, kiếm chỗ nào ẩn thật kỹ. Không được ăn chơi... Điện thoại gọi về rất cần thận. Nhớ mua báo mà đọc để biết tình hình.

Hòa hé cửa sổ nhìn xuống đường, thấy có mấy thanh niên tóc ngắn đi xe phân khối lớn... Có người ngáp ngủ, có anh nhìn chòng chọc lên nhà, có người vươn vai tập thể dục. Hòa vội bảo vợ:

- Công an theo dõi nhà mình. Chắc họ chưa có lệnh bắt khám xét... Em đừng mang tiền vàng đi nữa. Bọc nylon kín, ném vào bể nước... Anh đi cổng sau đây.

Hòa nhanh nhẹn mở hé cổng sau và khi thấy mấy cảnh sát có vẻ lơ đãng, hấn chuồn ngay.

Hắn vẫy một xe taxi và ra thẳng bến xe liên tỉnh phía Bắc. Trên đường đi, hắn gọi điện thoại liên tục cho các đệ tử.

*

8 giờ 30 phút, lệnh bắt, khám xét khẩn cấp Trương Văn Tiên tức Tiên "chỉ" và Hòa "đen" được thực hiện.

Vẫn các tốp cảnh sát cơ động vây chặt bên ngoài, còn bên trong thì cảnh sát điều tra, công an phường và cảnh sát hình sự thực hiện lệnh.

Tiên hết sức ngỡ ngàng khi nghe một cán bộ điều tra đọc lệnh bắt khẩn cấp do Lê Quang Cường, Phó thủ trưởng Cơ quan Điều tra, Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự ký. Mặt Tiên tái nhợt đi rồi bỗng Tiên quắc mắt, ném cái nhìn tóe lửa vào anh cảnh sát và giằng lấy tờ lệnh bắt. Tiên rút chiếc bút máy Packer ký vào biên bản rồi ném cây bút trị giá hơn chục triệu đồng xuống sàn, lấy gót giày đập vỡ rồi chìa tay ra chờ đợi khóa số 8. Một cảnh sát điều tra khoát tay:

- Không cần khóa.

Rồi họ khám nhà Tiên, thực hiện kê biên tài sản... Trong chiếc két to tướng chỉ có hơn 5 triệu đồng, vài chiếc nhẫn vàng, một chiếc đồng hồ Rolex mạ vàng. Không có một thứ giấy tờ gì liên quan đến chuyện làm ăn của công ty Hưng Thịnh còn lại trong nhà Tiên.

Tiên được đưa ra ô-tô. Con bé Bình khóc nức nở, cứ lăn xả vào chân các chiến sĩ công an đòi đi theo bố. Cúc, vợ Tiên ôm ghì lấy con, nước mắt lã chã.

*

Khi cảnh sát đến khám nhà Hòa thì vợ hấn nói tỉnh queo:

- Các ông đi tìm hộ tôi. Nếu thấy tôi có thưởng.

- Hòa đi đâu? - Một cảnh sát điều tra nghiêm giọng hỏi. Vợ hấn trả lời lạnh lùng:

- Tôi không biết, anh ấy đi theo gái lâu rồi. Vì thế tôi mới thuê... thuê các ông.

*

Ngày hôm sau, báo chí đồng loạt đưa tin, chiến dịch tấn công tội phạm hình sự đã mở màn. Các báo đua nhau tường thuật cuộc tấn công vào sòng bạc Las Vegas và việc bắt giữ Tiên... Hình ảnh Trung tá Cường trong bộ đồ rằn ri của cảnh sát đặc nhiệm, tay cầm súng ngắn, tay cầm bộ đàm chỉ huy cuộc vây bắt đã gây ấn tượng mạnh trong dân chúng. Chương trình tivi của tỉnh đưa hình ảnh các cuộc vây bắt và Cường phát biểu trên tivi: "Sở dĩ chúng tôi chọn sòng bạc Las Vegas để mở màn chiến dịch vì đây là sòng bạc lớn của nhóm tội phạm do tên Trương Văn Tiên cầm đầu. Trong những năm qua, đây là nhóm tội phạm có tổ chức hoạt động theo kiểu xã hội đen do tên Tiên cầm

đầu đã gây ra nhiều tội lỗi như tổ chức sòng bạc, đòi nợ thuê, cho vay nặng lãi, buôn lậu, mua chuộc cán bộ... Lực lượng công an tỉnh mà trực tiếp là cảnh sát hình sự quyết tâm đập tan các nhóm tội phạm. Rất mong bà con cung cấp thông tin về bọn tội phạm cho lực lượng Công an. Với những người phạm tội mà ra đầu thú thì chính quyền sẽ xem xét và có lượng khoan hồng...".

Tiên "chỉ" bị bắt buổi sáng thì buổi chiều đã bị gọi ra hỏi cung. Khi được cán bộ quản giáo gọi ra, Tiên rất mong người hỏi cung mình sẽ là Cường. Không phải hẳn mong Cường đỡ tội cho mà chính là hẳn muốn một lần nữa thấy được chân tướng của một người mà bấy lâu nay hẳn vẫn tin cậy. Tiên biết Cường đã hơn chục năm và tiền của hẳn đưa cho Cường không thể tính hết. Hầu như không có công việc lớn nào của Cường và gia đình lại vắng mặt Tiên, từ làm nhà đến ma chay, giỗ chạp... Tiên luôn có mặt đúng lúc bằng những phong bì tiền hay những thứ quà cáp đắt tiền và luôn phù hợp với thị hiếu của Cường. Chỉ có điều là Tiên luôn giữ thể diện cho Cường, cho nên hầu như không xuất đầu lộ diện trong các cuộc đó.

Bước vào phòng hỏi cung, Tiên chỉ thấy Trung tá Vũ Văn Đắc, Trưởng phòng Cảnh sát Điều tra và hai điều tra viên. Hẳn nói có vẻ uể oải:

- Các ông thấy tôi có những tội gì?
- Anh đã nghe lệnh bắt khẩn cấp và lệnh tạm giam 4 tháng của Viện Kiểm sát chưa?- Đắc hỏi.

- Rồi.

- Vậy thì anh phải khai báo về những tội đó: Tổ chức sòng bạc, buôn lậu và chủ mưu giết người.

- Tôi giết ai?

- Giết Oanh "sói".

- Tôi có đọc Luật tố tụng hình sự và biết rằng việc chứng minh tội phạm là của cơ quan điều tra. Vậy các ông cứ đưa đủ chứng cứ đây. Nếu đúng tôi ký, còn sai, thì một chữ tôi cũng không nhận.

- Thôi được rồi. Bây giờ anh hãy viết bản tự khai lý lịch theo mẫu này - Đắc đưa cho Tiên hai tờ khai lý lịch - Anh viết xong rồi nghỉ, nếu anh muốn. Ngay mai chúng ta sẽ bắt đầu. Tôi hy vọng là anh có thái độ hợp tác nghiêm chỉnh.

Tiên cầm bút viết, bỗng người hần vã mồ hôi, mặt đỏ bừng, tay cầm bút run bần bật. Một cảnh sát thấy vậy sờ trán hần:

- Anh sốt cao quá.

- Thôi vậy, các cậu cố ghi lời khai về lý lịch của anh Tiên rồi đưa vào bệnh xá - Đắc nói như vậy rồi về trước.

*

Liên tiếp những ngày sau, Lê Quang Cường cho cảnh sát hình sự tấn công quyết liệt vào một số nhà hàng bia ôm, quán karaoke... Tuy nhiên, kết quả thu được không đáng kể. Hầu hết những tên cầm đầu, những tên cộm cán đã bỏ trốn. Không ngày nào không có bài báo ca ngợi Lê Quang

Cường. Và dĩ nhiên, báo chí cũng không ngớt lời chỉ trích về những yếu kém trong quản lý của các cấp chính quyền. Sự chỉ trích, phê phán đã đi quá đà khi mà có tờ báo réo đích danh Chủ tịch tỉnh, Bí thư tỉnh ủy và Giám đốc Công an tỉnh là những người phải chịu trách nhiệm về việc để băng nhóm Tiên "chỉ" hoành hành trong mấy năm qua. Các báo đăng liên tiếp những bài phỏng vấn người dân, những cán bộ về hưu, trong đó có những cán bộ công an mới nghỉ được vài ba năm về tình hình hoạt động của tội phạm có tổ chức. Có một vị trước là Phó giám đốc Công an tỉnh phụ trách cảnh sát còn cao giọng tuyên bố rằng nếu để cho ông ta làm việc thêm nửa tháng nữa thì Tiên "chỉ" đã bị bắt... Những bài trả lời phỏng vấn hết sức vô trách nhiệm và mang nặng sự cay cú nào đó khiến không khí trong tỉnh nóng hầm hập và có dấu hiệu của một cuộc đấu đá nội bộ mà báo chí trở thành công cụ. Các vị lãnh đạo tỉnh rất tức giận nhưng không ai dám có ý kiến với báo chí bởi lẽ chỉ còn ít ngày nữa là bầu cử Hội đồng nhân dân tỉnh. Họ biết rõ hơn ai hết là dây với báo chí trong những ngày này là đại, vì thế họ phải nịnh, phải ra sức khen ngợi báo chí là dũng cảm, là dám đấu tranh, là giúp cơ quan công an khám phá vụ án... Còn Lê Quang Cường, anh được mời đi nói chuyện về tấn công tội phạm, được tham gia các buổi giao lưu với sinh viên; được đề nghị tặng huân chương Chiến công. Tên tuổi Cường được lan truyền như một huyền

thoại. Có lần Cường đi ăn sáng, ăn xong, kêu trẻ
tiền thì chủ quán đơn đả:

- Thưa anh, quán phở chúng em rất vinh
hạnh được phục vụ anh. Rất mong hằng ngày được
anh chiếu cố tới quán.

*

Vũ Mạnh Tường theo dõi tất cả những gì mà
Lê Quang Cường làm bằng con mắt tò mò. Anh gọi
Thành, Đức, Lưu và Tâm ra một quán cà phê. Từ
hôm bị loại ra khỏi chuyên án, 5 người bỗng trở
nên thân thiết và họ thường chia sẻ mọi thông tin
với nhau.

- Thế nào, các cậu thấy tình hình vụ án sẽ
tiến triển ra sao?

- Dùng búa tạ đập ruồi. Bây giờ thằng Tiên
thì lý ra không khai, tên Hòa và hàng chục tên
cộm cán trốn sạch. Tài sản không thu được là bao.
Kê biên tài sản thì hầu hết đứng tên người khác...
Đơn từ kêu kiện, tố cáo công an làm sai luật gửi
như bướm bướm. Hôm nay anh Cường ra lệnh cho
đội chống cướp đi lòng bằng được tên Hòa và Tiến
"trọc". Nếu không tóm được hai tên này thì vụ án
chưa biết chừng sẽ bế tắc, hoặc không triệt được
tiệt nọc.

Vũ Mạnh Tường nói:

- Các cậu thử nghĩ đến một tình huống này
xem: Hiện nay ở tỉnh mình, ngoài Tiên ra còn có
một tên khác. Đây là một kẻ cao thủ và đang có vỏ

bọc rất tốt. Chính hắn là kẻ giết thị Oanh, là kẻ thuê Long "xếch" giết Thắng "trố", đồng thời bí mật cung cấp tin cho cảnh sát hình sự. Hắn cho giết Thắng "trố" ngoài mục đích muốn trừ đi một kẻ thù còn là muốn đổ cái vạ này cho tên Tiên.

- Em cũng có lúc ngờ ngợ như vậy - Thành nói
- Tuy nhiên, muốn chứng minh điều này, cần phải làm sao cho tên Long mở mồm. À, nghe nói hắn vừa mới chuyển buồng giam rồi.

- Cái gì? Chuyển buồng à? - Tường giật mình - Chuyển từ hôm nào?

- Từ hôm kia.

- Có bố trí người giám sát không?

- Chúng em không rõ. Đó là việc của Ban chuyên án.

Tường thờ người hồi lâu. Bỗng nhiên, một linh cảm nghề nghiệp của người cảnh sát điều tra báo cho anh biết việc đó rất không bình thường sẽ xảy ra với Long "xếch". Đối với người cảnh sát điều tra, linh cảm chỉ có được ở những ai có năng khiếu nghề nghiệp và có một bản lĩnh đã được tôi luyện qua những vụ án. Tường rung mình khi nghĩ đến có một hôm nào đó, Long "xếch" lăn ra chết... Mà cái chết ở trong trại giam nhiều khi nó đến bất ngờ, đến bất thành linh không sao có thể lường trước được. Còn nguyên nhân thì cũng vô vàn... Long "xếch" bây giờ mà chết thì vụ án coi như tắc toàn bộ. Tường bảo mọi người:

- Có ai có điện thoại di động, cho tôi mượn?

Đức đưa điện thoại cho Tường. Anh bấm máy gọi cho Giám thị trại giam Công an tỉnh:

- Alô, anh Túc đấy à?

- Vâng, tôi Túc đây.

- Em, Vũ Mạnh Tường đây. Em có một việc nhờ cậy anh! Anh hãy bố trí cơ sở giám sát thật chặt tên Long "xéch". Không thể để cho hắn tự sát hoặc có kẻ nào đó mưu sát hắn. Lẽ ra việc này là của Ban chuyên án, nhưng em sẽ giải thích cho anh sau.

- Nghiêm trọng đến thế cơ à?

- Hôm nọ, chúng em đã phải bố trí các cơ sở giám sát hắn ngày đêm... Nhưng mới nghe tin hắn chuyển buồng... Vâng, em sẽ giải thích với anh sau. Hắn mà chết là hỏng hết một chuyên án lớn đấy. Hãy bằng mọi giá, không để cho hắn chết. Anh lưu ý nhé.

- Được rồi. Mà này, sao không thấy Ban chuyên án mới đặt yêu cầu nghiệp vụ với trại giam về tên Long nhỉ. Hôm qua, mấy ông ở Ban chuyên án vào, thấy hắn ở phòng giam chật quá, bèn yêu cầu trại chuyển hắn sang phòng khác cho tử tế hơn. Chỉ có vậy thôi!

- Chắc sẽ có yêu cầu nghiệp vụ anh ạ. Nhưng ngay bây giờ anh phải bố trí cơ sở giám sát hắn cho em.

Tường trả điện thoại cho Đức rồi bảo:

- Có những điều mà tôi chưa thể nói hết với các cậu, không phải vì tôi không tin các cậu mà vì chưa

đủ chứng cứ. Tuy nhiên, tôi cũng sẽ báo cáo lãnh đạo Tổng cục Cảnh sát và nếu cần thì lên lãnh đạo Bộ những uẩn khúc về vụ án này. Bây giờ, tôi nhờ Đức và Thành: hai cậu bí mật tìm cho ra ai là người có quan hệ đặc biệt thân tình với Long "xéch" và vạch kế hoạch để khai thác Long "xéch".

Tâm gật gù:

- Em có thằng bạn chí thân đang làm quản giáo ở khu buồng 4. Em sẽ nhờ cậu ấy kiểm tra thật kỹ đồ tiếp tế cho Long "xéch" và giám sát giúp mình.

Tường đồng ý:

- Các cậu phải hết sức thận trọng, bởi lẽ việc chúng ta làm, nếu không cẩn thận là bị kỷ luật đấy. Có việc này, tôi muốn hỏi ý kiến các cậu. Tôi định xin ra khỏi công an, lập công ty tư nhân... Các cậu thấy thế nào?

Cả bốn người ngạc nhiên:

- Sao anh lại nản chí thế. Đã có chuyện gì nghiêm trọng đâu... Đời người ta cũng có lúc vinh, lúc nhục. Nhẫn nhịn chút ít là qua ngay thôi mà.

- Năm nay tớ không được lên lương vì mấy lẽ: Thứ nhất đơn thư kiện tụng, mà lại chính là vợ đứng tên kiện mới đau chứ; thứ hai là qua sự việc vừa rồi thì thấy rõ ràng là không nên ở công an nữa. Với tính khí như của tớ, thế nào cũng có ngày lại ăn đòn.

- Thế sao anh còn ý định lên báo cáo Tổng cục Cảnh sát...

- Phải báo cho lãnh đạo biết và có hướng chỉ đạo. Cá nhân mình thì có quan trọng gì.

*

Hôm nay, Long "xếch" được nhận đồ tiếp tế. Có một bánh chưng, một gói ruốc, mấy gói kẹo Hải Châu, một túi vỏ cau khô để đánh răng. Người đứng tên gửi tiếp tế là Lựu, anh trai Long.

Anh cán bộ quản giáo cẩn thận bóc chiếc bánh chưng, xem rất kỹ rồi mới lấy dao cắt chiếc bánh ra làm 8. Gói kẹo, anh kiểm tra kỹ từng chiếc, thậm chí còn bóc ra để xem. Bỗng anh bóp kỹ một chiếc kẹo, rồi bóc ra xem. Chiếc kẹo này mềm khác thường. Anh lấy dao khứa nhẹ và bẻ đôi chiếc kẹo. Trong đó có một ống "gen" nhỏ chỉ bằng đầu đũa. Anh lấy tăm khêu từ trong ống "gen" lấy ra lá thư viết chỉ to bằng bao diêm "*Nhà sẽ nhận đủ... Chú cứ yên tâm ra đi. Vĩnh biệt*".

Anh quản giáo cắt lá thư rồi kiểm tra từng viên kẹo, và cả gói ruốc. Bỗng nhiên anh bóc mấy viên kẹo, ném cho con chó bécgiê ăn. Con chó ngửi hít hồi lâu rồi rít lên... Anh quản giáo tái mặt, vội vàng gói mấy viên kẹo lại. Anh ra mua ruốc, bánh chưng, kẹo thay cho số đồ tiếp tế của Long. Chiều hôm đó, anh mang các thứ thu được về đưa cho Tâm.

*

Tường xem lá thư rồi bảo Tâm:

- Các cậu thấy tổ đoán có đúng không. Vậy là rõ. Long "xéch" đã nhận lời giết thuê Thắng "trồ" để lấy tiền. Trong cam kết, chắc chúng có điều kiện là: Nếu Long bị bắt thì phải tự sát. Và nếu Long chết thì gia đình sẽ được nhận một khoản tiền rất lớn. Nhưng như vậy thì trong gia đình Long, ai là người đồng tình, cấu kết với kẻ chủ mưu. Liệu có khả năng anh trai Long thông đồng với bọn chúng để giết em không?

Tâm hằng hái:

- Em không tin là có thằng anh nào lại dấn mạt đến như vậy. Anh để em và Lưu đi điều tra. Anh cứ yên tâm, chúng em biết cách giữ bí mật.

Tường bắn khoăn:

- Đừng chủ quan, bao nhiêu chuyện mẹ giết con, cháu giết ông, chồng giết vợ và có ai tưởng tượng ra nổi đâu. Trước mắt, các cậu tìm bằng được ông Lưu và tìm hiểu toàn bộ gia cảnh nhà Long "xéch". Tổ không phải là muốn làm một kiểu người hùng... nhưng quả thật vụ án này càng ngày càng có những điều rất không bình thường. Hình như có kẻ nào đó đang ngấm ngầm điều khiển nhiều người, trong đó có cả công an. Tôi đã quyết định ra khỏi công an nên không có gì để mất. Các cậu còn ở lại... không thể liêu được. Có gì mình tôi chịu.

*

Tiên "chỉ" ồm liên miên. Các phạm nhân cùng phòng đọc ngay ra căn bệnh của Tiên "chỉ"

đó là bệnh AIDS. Ngay lập tức, mọi người xa lánh Tiên như xa lánh con hủi thậm chí còn khủng khiếp hơn nhiều. Tiên lập tức được đưa xuống trạm xá của trại giam và sống cùng phòng với hơn một chục phạm khác cũng đang bị AIDS. Mặc dù là người có bản lĩnh nhưng khi biết mình không thoát khỏi cái chết đang từ từ tiến đến một cách chắc chắn và lại phải sống cùng với những người đang cố giãy giụa mong thoát khỏi cái chết. Tiên "chỉ" cũng đôi khi lâm vào trạng thái hoảng loạn.

Sự suy sụp về sức khỏe kéo theo sự suy sụp về tinh thần. Cán bộ điều tra hỏi gì Tiên cũng gật và ký vào tất cả những bản cung. Cho đến một buổi, khi điều tra viên hỏi về vụ giết Oanh "sói", Tiên thở dài:

- Tôi biết các ông bắt tôi về tội tổ chức đánh bạc chỉ là cái cớ, mà chính là muốn tìm ra kẻ nào giết Oanh "sói". Nếu các ông thích thì tôi nhận. Nào, đưa giấy đây.

Tiên giằng lấy tờ giấy trắng, ký vào góc trang. Ban chuyên án chỉ chờ có thế. Bản kết luận điều tra nhanh chóng được soạn thảo và thông qua rồi chuyển sang Viện Kiểm sát.

*

Sau ba tháng kể từ ngày bị bắt, Tiên bị đưa ra tòa xét xử.

Trước ngày xét xử, báo chí đã "tiên đoán" rằng phiên tòa sẽ cung cấp nhiều thông tin mới, rằng Tiên "chỉ" sẽ khai ra những ai bảo kê cho các hoạt động tội phạm của hắn... Và dĩ nhiên là sẽ có những chuyện thuộc loại "thâm cung bí sử" trong giới giang hồ sẽ được đưa ra.

Nhưng tất cả đều nhầm, phiên tòa diễn ra nhanh, tẻ nhạt, không có tình tiết gì bất ngờ, thậm chí Tiên cũng không thuê luật sư mà chấp nhận ngay luật sư do tòa chỉ định. Tòa hỏi cái gì liên quan đến các tội đánh bạc, cho vay nặng lãi, bảo kê khách sạn, nhà hàng v.v.. Tiên cũng gật đầu hoặc "thưa quý tòa, đúng thế ạ!". Thấy thái độ của Tiên như vậy, một số nhân chứng được cơ quan điều tra chọn lựa, thậm chí đã bày cho họ cách trả lời tòa cũng cut hững và hầu như họ chẳng được tòa hỏi tới bởi vì có gì nữa đâu mà nói. Nhưng đến phần hỏi Tiên về vụ giết Oanh "sói" thì phiên tòa bỗng nhiên sôi động hẳn. Tiên "chỉ" kiên quyết không nhận tội giết Oanh và khi ông thẩm phán hỏi: "Vậy tại sao anh ký vào bản cung?", Tiên lặng đi hồi lâu rồi xin tòa một mảnh giấy, viết vào đó mấy dòng và đưa tận tay cho ông thẩm phán. "Thưa ông, tôi bị AIDS đã vào giai đoạn cuối, cho nên tôi không muốn tranh cãi với cơ quan điều tra. Tôi quá mệt mỏi rồi. Tôi không giết Oanh!". Ông thẩm phán đọc đi đọc lại lá thư của Tiên rồi ông cho phiên tòa nghỉ giải lao nửa giờ, còn ông và đại diện Viện Kiểm sát, các hội

thăm nhân dân hội ý. Sự thay đổi thái độ của toà làm cánh nhà báo xôn xao. Họ đoán già đoán non và tìm đủ mọi cách để tìm hiểu Tiên viết cái gì... nhưng tất cả đều vô ích.

Sau một ngày rưỡi xét xử, tòa kết án Tiên về tội tổ chức đánh bạc, cho vay nặng lãi, buôn lậu... còn tội giết Oanh "sói", tòa án tuyên bố trả hồ sơ về, điều tra lại. Tiếng ông thẩm phán sang sảng:

- "Nhân danh nước Cộng hoà Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Tòa tuyên phạt bị cáo Trương Văn Tiên: 7 năm tù về tội tổ chức cờ bạc; 3 năm tù về tội buôn lậu; 2 năm tù về tội cho vay nặng lãi, tổng cộng hình phạt là 12 năm tù".

*

Tiên đứng nghe những lời tuyên án với thái độ dửng dưng như không. Tại phiên tòa, lúc ra về, Tiên xin phép cảnh sát dẫn giải cho gặp Tường:

- Bây giờ tôi mới biết anh là người tốt. Anh đang bị oan... Lúc nào anh vào trại giam, tôi sẽ nói cho anh biết, ai là kẻ giết Oanh "sói".

- Tại sao trước tòa anh không nói?

- Tôi có nói cũng vô ích, vả lại không ai tin tôi cả, họ sẽ cho là tôi tìm cách chạy tội.

- Anh có thể nói cho tôi ngay bây giờ được không?

- Tôi có nói, anh cũng sẽ bắt lặc. Người này có thể tố anh vào tù đấy. Tất cả những chuyện vừa rồi hẳn gây ra cho anh, có lẽ anh không biết.

- Hấn là ai? Nhưng tôi có thù oán gì với ai đâu?

- Đúng thế, nhưng vì anh không tin là tôi giết Oanh... Anh muốn điều tra ra ai là thủ phạm. Nhưng thôi, tôi sẽ nói cho anh sau.

*

Tường lần về quê Long "xếch". Đó là một vùng quê nghèo xác nghèo xơ, và nhà Long cũng nghèo thâm. Trong vai anh cán bộ đi điều tra mức sống nông dân, Tường vào nhà và gặp mẹ Long. Bà cụ đã bị mù, sau khi nghe Tường hỏi, cụ bộc bạch:

- Tôi sinh được ba thằng con trai. Thằng lớn đi bộ đội đã hy sinh năm Mậu Thân; thằng thứ hai là thằng Lựu thì lại dần thối, còn thằng Long, số nó chả ra gì học hết lớp 7 thì bỏ nhà đi lang thang theo bọn mất dạy... thi thoảng nó mới về quê. Ngày xưa, nó bị đi tù, tôi cũng mấy lần đi thăm. Nghĩ thật tội, con mình rút ruột đẻ ra, bị tù đầy, bụng thì giận nhưng vẫn thương lắm. Mỗi lần vào trại thăm con, khi thì có mấy củ khoai luộc, lúc lại mấy bắp ngô, vài con cá rô kho mặn... Thương nó lắm mà chả biết làm thế nào. Nó tuy ác với ai nhưng với mẹ thì lại có hiếu lắm. Không ai thương tôi bằng nó. Có lần nó bảo hay là nó lấy mắt nó thay cho tôi... Không hiểu kiếp trước mình ăn ở thế nào mà trời bắt tội cực quá. Mong chết mà chả chết cho.

- Thế anh Lựu đâu?

- Nó cũng đi làm linh tinh. Vợ nó đi bán rau ở chợ, chắc sắp về rồi. Chả hiểu dạo này chúng làm ăn có khá không mà đang bàn chuyện xây nhà. Chúng cũng bảo tôi là thằng Long sẽ gửi tiền về

- Anh Lựu đi làm bao giờ về?

- Nào ai biết, có khi sáng đi, tối về, có khi đi hai ba ngày, thậm chí cả tháng...

Lúc đó, vợ Lựu đi chợ về. Đó là một người đàn bà cao, gầy khô như con gà mái mới ấp xong.

- Chào chị, chúng tôi là cán bộ điều tra Xã hội học, đang đi tìm hiểu đời sống bà con dân nghèo. Qua nhà, nghe cụ nói chuyện mới vỡ ra nhiều điều. Mình ở trên thành phố, quan liêu quá.

Vợ Lựu rót nước mời Tường:

- Tôi tên là Tạ. Thành phố quan liêu, Trung ương quan liêu đã đành mà ngay thôn, xã cũng thế thôi. Cán bộ xã chúng tôi bán đất công, ăn chặn tiền đóng góp, giàu nứt đổ đổ vách mà có ai sao đâu. Anh tính trên quy định mỗi sào lúa, chúng tôi chỉ phải nộp có 7 kg thóc cho thủy lợi phí, rồi tiền hướng dẫn trồng lúa, phí bảo hiểm... nhưng chúng thu đến 18 kg... rồi chia nhau ăn hết. Dân đi kiện, hóa ra kiện củ khoai, lại bị quy vào tội gây rối. Năm ngoái, nhà tôi thiếu nộp thóc hơn hai tạ, bị họ vào thu mất chiếc tivi đen trắng và chiếc xe đạp cũ. Con giun xéo lắm cũng quằn, nếu có bấm được chúng ra, tôi cũng xin cầm dao. Bố tôi bảo cán bộ xã bây giờ còn tệ hơn cả địa chủ ngày xưa.

Tường thông cảm:

- Nhiều vùng như thế lắm chị ạ. Nhưng rồi đâu có đó, cấp trên chả để thế này mãi đâu. Chủ tịch huyện mới bị cách chức phải không, chị nghe dài chắc biết, khối ông to bị kỷ luật về tội tham nhũng...

- Ai bị thì không biết, nhưng ở xã này thì chả có ai bị gì cả. Nghe nói chúng nó chạy hơn năm trăm triệu hối lộ cho tỉnh, cho huyện, vì thế đợt kiểm điểm vừa rồi, loại đảng viên như tôi thì bị quy là "thiếu lập trường, là không tin định hướng xã hội chủ nghĩa...", tôi nghe mà tức cả bụng đá, tôi xin ra Đảng luôn. Ở chung với chúng nó, thêm hỏng người. Ông bí thư huyện ủy ngồi dự họp thì nói lúng búng như chó ăn vụng bột. Quanh đi quẩn lại cũng chỉ là "các đồng chí phải bình tĩnh, phải tin cấp trên...?". Nhà dột từ nóc dột xuống, các ông ấy thối rề rề, khê nằng nặc thì còn nói ai được nữa.

Càng nói, chị Tạ càng gay gắt. Với Tường, những chuyện thế này anh đâu có lạ. Năm trước, mấy lần phải đi giải quyết dân kiện quan và kéo nhau đi biểu tình, anh biết hơn ại hết. Ngày xưa có câu, "quan bức dân phản" xem ra bây giờ cũng vẫn còn đúng lắm. Để cho chị nói cho hả cơn tức giận, Tường thông thả:

- Tôi nghe cụ vừa bảo, dạo này anh làm ăn khấm khá, lại có chú em giúp đỡ, chuẩn bị xây nhà phải không?

- Nhà em thì ăn thua gì? Đi trông nhà... à, đi làm bảo vệ cho một ông nào ở thành phố ấy. Được trả lương tháng hơn 300 ngàn, cơm nuôi... Cũng khá lắm rồi. Đạo này, cũng tạm có bát ăn, bát để. Còn việc xây nhà... cũng nghe nhà em nói thế, cụ thể thế nào chưa hay. Cũng nghe là chú Long sẽ giúp cho năm chục triệu... số tiền đó, nếu xây nhà ở đây thì được ngôi nhà to vật.

- Anh ấy làm trên phố, nếu khá, chị bán đất ở đây, lên đó ở.

- Ai thèm mua đất làng này. Không đủ tiền ra phố đâu. Có tiền xây nhà ở đây thôi. Sửa lại ao cá là có cái dưỡng già rồi.

- Thế chị có bao giờ ra chỗ anh ấy làm không?

- Có hai lần. Không xa đâu! Ông chủ tên Lê Minh... người đẹp lắm, phương phi, đầy đà, ăn nói nhẹ như không, và tình cảm lắm. Được theo hầu người như thế là may cả đời.

- Ông Lê Minh, Tổng giám đốc Công ty Minh Đức chứ gì?

- Hình như thế. Nhà ông ấy có hai con chó to khiếp!

*

Tiên "chỉ" biết rõ mình bị bệnh nặng nên đã quyết định tự sát. Tiên lần lẩn xé áo quần bện thành sợi dây thừng, giấu sẵn dưới gối. Rồi Tiên nhờ quản giáo làm ơn cho gặp Tường. Chị nhân viên y tá của trại hỏi:

- Tường ở cảnh sát điều tra phải không?
- Dạ phải.
- Gặp để làm gì, nghe nói mới bị kỷ luật vì tội đánh vợ, năm nay không được lên lương, không được đi làm án nữa. Bây giờ anh muốn gặp phải làm đơn...
- Hay... hay chị xin cho tôi gặp giám thị.
- Cán bộ đang đi học. Thôi được, tôi sẽ báo cáo.

*

Mấy hôm sau, Tường vào trại giam gặp Tiên. Họ đi trong vườn hoa của bệnh xá.

- Tôi bị bệnh này, chắc không sống được bao lâu nữa. Tôi giấu vợ con, giấu tất cả mọi người. Hôm nọ vợ tôi vào thăm... tôi lấy cố mệt, không ra. Chắc cô ấy giận lắm.

Tiên ngừng lại để thở:

- Vợ trước của tôi chẳng may mất sớm, thằng lớn thì đã định cư ở Pháp. Nay chỉ tội con bé... nhà tôi bị thu hai cửa hàng. May mà tòa không thu hết! Tôi dọn nhà tôi rồi. Căn nhà hiện nay, nên bán đi. Nó cũng phải được ba ngàn cây vàng... Lấy tiền đó, mua căn nhà nhỏ hơn, rồi đem tiền đó mà sống, cũng được cả đời. Thằng Hòa, con rể tôi, nghe nói dạt đầu bên Trung Quốc... Thế là tan nát, tan nát hết. Cũng là tại tôi cả. Giá như hồi ra tù, tôi dừng lại, chỉ chí thú buôn bán thì đâu đến nỗi. Hôm nay, tôi gặp anh, có lẽ cũng là lần cuối. Tôi biết ai giết con Oanh, đó chính là... chính là... Lê Minh.

Tiên chưa kịp nói thì có tiếng gọi:

- Tường!

Tường quay lại, hóa ra Trưởng phòng Cảnh sát hình sự Lê Quang Cường và Phó Giám đốc Trung.

- Sao cậu tự tiện vào gặp phạm nhân? - Cường nghiêm khắc nói.

- Tôi có việc vào trại, thấy anh ta ốm, tiện thì đến thăm một chút.

Tiên vội vàng quay đi nhưng vẫn nói:

- Lão Lê Minh. Anh hãy cẩn thận. Ông Cường với hấn là một đấy.

*

Đêm hôm ấy, Tiên treo cổ tự sát! Một đầu dây buộc vào chấn song cửa sổ... Anh ta chết treo cổ mà hai đầu gối vẫn quỳ dưới đất.